

er til, at de Lærdomme som prædikes fra den Side, ikke skulde vinde saadan Indgang hos Befolkningen, at de vare for evige Tider sikrede ved det Forslag, som det ærede Medlem har stillet. De reelle Indvendinger imod Forslaget fra Oppositionens Side ere mig derimod langt mere forklarlige, thi der skal kunne holdes et meget stærkt, et aldeles unaturlig stort Flertal i Folkethinget ved Siden af den Hjælp, man kan faae af den almindelige Valgret til Landstinget, for at være sikker paa Afstemningen, for at have Naab om en Afstemning, der ikke gik for langt bort fra den Afgjørelse af Finantsloven, Folkethinget som jaadant maatte ønske. Det kunde man maaske ikke, selv om den nuværende Situation toges. Enkelte Stemmer kunde gjøre Udslaget, enkelte Stemmer fra Landstinget eller fra dette Things, den almindelige Valgrets Side kunde komme til at afgjøre, om vi skulde have en Finantslov med 10—20 Millioner mere eller ei. Det, tror jeg er meget uheldigt, det forekommer mig at være uheldigt, om det var høre Side, der vandt, og i Virkeligheden ogsaa uheldigt, om det var venste Side, der vandt; thi de Afgjørelser, der saaledes skulle træffes efter vor Forsætning rent ud efter Partianskuelser afsnitvis — i Perioder stærer den ene lidt ned til den ene Side, den anden til den anden Side — kunde vække saadan Uvillie, at det faldt tilbage paa den øvrige Virksomhed i Rigsdagen og i Virkeligheden skabede den gjensidige Smødetommenhedens og Overenskomstens Aand, gennem hvilken Arbeidet skulde fremmes paa alle Omraader. Jeg mener derfor, at fra Oppositionens Side, der ganske naturligt staar paa den nuværende Grundlov med Hovedindsigelse for Folkethinget paa Finantsloven, som det er erkjendt af Alle, skjøndt det faktisk er bestridt, kan man ikke gaa ind paa et Forslag, der gjør i den Henseende Alle lige, men maa forlange Afstemning Thing for Thing. Jeg tror, at de, der ønske, at hele vor Lovgivning, ikke blot Finantsloven, men ogsaa den øvrige Lovgivning, skal fremmes i Grundlovens Aand ved gjensidig Smødetommen og frugtbar Forhandling, ledet af Overenskomstens Aand og i Alt ledet af et Ministerium, der er besjælet af den samme Aand, og som erkjender sig sin Udulighed til Embedet, naar det faar magtesløst overfor denne Opgave — at de, der have denne Betragtning af Grundloven, de, der ikke ønske, at den og den Mening skal absolut gennemføres, og den anden absolut ligge under, men at Forhandling maa føre til en saadan Afgjørelse, saa at Samfundet i Almindelighed maa siges at være tilfreds med det

Fremstridt, der derigjennem vindes — at Alle de, der ønske dette og at blive staaende paa Grundlovens Aand, ikke kunne gaa med til det ærede Medlems Forslag. De maa efter min Mening blive ved Folkethinget og Landstinget, thi nu have vi 21 Aars Erfaring, og i dem ere i 18 Tilfælde, som jeg har paavist, Finantslove blevne til, selv om der har været nogen Vanskelighed ved nogle, og kun i 3 Tilfælde har den nuværende Finantsminister forstyrret dette Forhold. Vende vi tilbage til de tidligere Forhold, ville De se, at, som det er gaaet 33 Gange med Finantsloven, at Landstinget og Folkethinget ere komne overens under fornuftige Finantsministres Ledelse, saaledes vil det ogsaa gaa fremtidig. Folkethinget har bevaret sin Hovedindsigelse paa Finantsloven med al Aerkjendelse til den anden Side. Og man har viist dette, som et æret Medlem sagde forleden Dag, idet han udtalte: Vi have Alle den Tillid, at i Fremtiden vil det gaa langt bedre end tidligere. — Til den ærede Forslagsstiller skal jeg gjøre den personlige Bemærkning, at han tager feil af min Stilling til den nuværende Grundlov; den forpligter mig ikke til nogen særlig Hærlighed; jeg har ingen Indsigelse havt paa dens Tilblivelse, i alt Fald ingen kjendelig. Men han tager ogsaa feil af min Stilling til Brugten af denne Grundlov, naar han tror, at det er mit Ønske, kun, at den skal fremtalde Strid og vedvarende Strid. Jeg tror, at jeg ved min politiske Gjerning i Folkethinget har viist, at jeg ønskede Grundloven brugt i dens Aand til Nytte for os paa alle vort Samfunds Omraader. Jeg har taget Del i adskillige af disse Arbejder, ogsaa før vi saae det ærede Medlem i denne Forsamling, saa jeg tror ikke, han har Ret til at bebrejde mig Ensidighed i min Virksomhed som Folkethingsmand.

Mourad: Jeg kan ikke nægte, at det gjør et glædeligt Indtryk paa mig at se, hvor enige den høitærede Conseilspræsident og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) er i denne Sag. Det er et af de sjældne Tilfælde.

Forslagsstilleren (Suel): Af de Bemærkninger, der ere gjorte angaaende det foreliggende Forslag, er en Del af den Bestaaenhed, at de egentlig mere høre hjemme ved en Sags 2den Behandling end ved Sagens 1ste Behandling. Jeg kan forbigaa disse Bemærkninger, der nærmest vare af velvillig kritisk Natur, idet jeg takker for den Velvillie, mit Forslag mødte, navnlig fra det